

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

2. Secundum Argumentum principale ponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

ma hominis, & mortuo homine est sub forma cadaveris, & destructa forma cadaveris est sub forma, vel cineris, vel terræ tot mutat quantitates, quot mutat formas, quia in vestra sententia quantitas, & accidentia subiectantur in toto composito, itat destructis compositis destruantur quantitates, & accidentia, totque variantur, quot variantur composita; sed destructis formis substantialibus, destruantur composita, quæ essentialiter ab illis formis dependent, & non destruitur materia prima, sed eadem numero manet sub diversis formis, & in diversis compositis: ergo eadem numero manens successive recipit varias, ac distinctas numero quantitates, alias si mutaret individuationes, & singularitates, singularitas, & individuatō distingueretur ex natura rei à natura essentiali materiæ primæ, siquidem eadem essentia materiæ primæ quoad speciem manet destructa, & mutata singularitate, quia illa, quæ separantur ita ut vnum destruat, manente alio, non sunt idem à parte rei, nec potest dici, quod etiam dum destruitur compositum, ad cuius destructionem destruitur differentia individualis materiæ, destruat simul essentia illius, quia si quando equus moritur, eum destruitur forma equi, certum est etiam unionem destrui, & per vos, etiam destruat materia prima quoad essentiam, & quoad individuationem, sine dubio annihilabitur equus absolute; & illud proloquium evidens naturaliter falsificabitur, videlicet, quod in destructione cuiuscunque mixti remanet eadem materia prima, quia naturaliter impossibilis est annihilatio: ergo ut verificetur hoc principium, necessario fatendum est, eandem numero materiam primam, manendo eandem numero, recipere plures quantitates, quia per te in quavis generatione substantiali corrumpitur quantitas, & omnia accidentia; quia resolutio fit usque ad materiam primam: ergo individuatō materiæ primæ non est ab una numero quantitate, siquidem variatione tot quantitatū manet eadem numero materia; quod sic evidenter in sententia Thomistarum meo videri demonstratur.

²⁰ Nam Thomistæ asserunt, ideo non posse reproduci hoc numero tempus reale; quia non potest iterum redire hoc numero tempus imaginarium; cum autem tempus reale individuetur, ac sumat suam individuationem à tempore imaginario, non redente illo, nec iterum existente asserunt hi Authores non posse adhuc divinitus existere, ac de novo reproduci hoc numero tempus, quod dependet intrinsece à tempore imaginario. Tunc sic per vos, sicut hoc tempus reale, quia sumit suam individuationem ab hoc tempore imaginario fluente, non existente illo, licet existant alia tempora imaginaria, non potest idem tempus reale existere individuum, quod non habet homo, qui idem numero existit coexistendo successive ad varia tempora imaginaria, quia homo non individuat à tempore imaginario; sed per vos materia prima individuat ab ordine, & connotatione ad hanc numero quantitatē; sicut tempus reale ab ordine ad tempus imaginarium, & sicut vbi ad hoc spatium imaginarium; ergo materia prima non potest esse eadem numero sub hac, & sub illa, & sub infinitis quantitatibus, nec poterit perseverare in sua unitate numerica, destructa hac numero quantitate, quæ est terminus ordinis transcendentis, & connotationis, per quam sumit suam individuationem materia prima; sicut non potest esse idem numero tempus cum alio tempore imagina-

rio, præter hoc, quod est terminus relationis transcendentis individuationis huius temporis; & sicut hoc vbi, seu præsentia, non potest esse idem numero in alio loco, præter hunc, quia hic, & non ibi coexistit huic numero spatio imaginario, quod est terminus relationis transcendentis, seu connotationis, per quam individuat hoc numero vbi, & hæc numero præsentia.

Clarius exemplum; quia hæc numero visio individuat ab hoc numero obiecto, non potest eadem manere, destructo hoc numero obiecto cum alio, à quo non individuat, & idem est de hac actione, & hac relatione; sed materia prima individuat per vos ab ordine ab hac numero quantitate: ergo non potest esse eadem numero sub alia quantitate; sed vere, & realiter eadem numero sub hac, & illa, & diversis numero quantitatibus; ergo signum evidens est non individuari ab ordine ad hanc numero quantitatē, siquidem, sine illa, cum alia, & alia, & sic in infinitum manet eadem numero materia, licet quantitas distincta; nam si individuetur, non posset esse eadem numero, sine hac, in ordine ad quam individuat cum alia distincta. Patet hoc evidenter ex illo principio, vbi est eadem ratio formalis, est idem effectus, &c. sed quia in actuali visione, & in præsentia seu vbi sumitur ratio individuationis ab hoc numero termino producto, ab hoc numero obiecto viso, ab hoc numero spatio imaginario, non potest esse eadem numero visio cum alio obiecto idem numero vbi in alio spatio, eadem numero actio cum alio termino; sed in materia prima datur eadem ratio formalis individuari se in ordine ad quantitatē, quæ datur in visione respectu huius vbi, &c. ergo dabitur idem effectus formalis in materia, scilicet quod non possit existere, nec esse sine hac numero quantitate; sicut visio non potest esse sine hoc numero obiecto, &c. sed potest esse eadem numero materia prima, vti iam dixi: ergo non datur in ea illa ratio formalis individuari se in ordine ad hanc numero quantitatē, & per connotationem ad eam.

SVBSECTIO II.

Secundum argumentum principale ponitur.

Quia vel quantitas, in qua fit reduplicatio, ²¹ quando dicitur materia signata quantitate, ut signata est ipsa quantitate, est principium individuationis materiæ primæ solum, vel formæ solum, vel totius compositi, nullius ex his: ergo. Probatur minor quoad primam partem; nam materia prima præcedit realiter ipsam quantitatē, ut subiectum reale existens, & singulare: ergo non habet à quantitate singularitatem. Item neque forma est individua intrinsece per quantitatē; quod clarissime patet in anima rationali, quia est spiritalis substantia usque ad ultimam individuationem: ergo non accipit illam ab accidenti corporeo, & materiali, vti est quantitas, de omni autem forma substantiali sic probatur; quia principium intrinsecum individuationis debet esse proprium rei, quam reddit singularem, & debet esse intrinsece in illa, quatenus talis; sed quantitas etiam terminata non est in forma, alias forma non penetraret totam materiam, sed vel in toto composito est quantitas, à quo non potest fieri argumentum ad quancunque partem divisive, ut ipsi Thomi-

Qq 3 sta

310 Disp. IV. De principio individuationis,

ita toto conatu asserunt; item non est propria vnus formæ; sed corrupta hac forma substantiali, eadem, & sub eisdem terminationibus, vt supra exemplis demonstratum manet, perseverat cum alia forma; quod sic probatur, in consecratione hostiæ, vt supra diximus, vbi manet illa numero quantitas sine forma, vnione, & materia panis, & iterum vnitur illa quantitas alteri formæ substantiali, dum fit alimentum in sacerdote, & nutritio ex speciebus sacramentalibus, vbi in sententia omnium producit alia substantia, cui vnitur illa eadem quantitas: ergo quantitas non petit hanc, vel illam formam, siue talis quantitas sit terminata, vel interminata, sed quancunque aliam indifferentem: ergo non determinatur ad hanc formam potius quam ad aliam, præcipue quia semper principium intrinsecum alicuius individuationis est de intrinseca entitate, & quidditate individui, pertinetque ad prædicamentum illius; sed quantitas non est principium de intrinseca quidditate formæ substantialis; sicut nec materia, nec compositi substantialis, constituitque diversum prædicamentum à prædicamento substantiæ.

22 Neque quantitas potest esse principium individuationis totius compositi: primo quia totum compositum se non differt à materia, & forma simul, & collectum sumptis, & vnitis; sed materia, forma, & vnio, quæ entitates substantiales sunt, non sunt singulares per quantitatem, vt iam ostendimus.

23 Secundo, quia non potest totum compositum individuari à quantitate præterita, vt diximus, quia illa nec est nec illo modo pertinet ad compositum, quod nunc est, sed potius ad illud, quod ante fuit, & nunc non est, nec ab illa, quæ actu est in composito; quia actus physicus singularis supponit potentiam physicam singularem; sed quantitas est actus physicus singularis huius, potentia receptiva est totum compositum: ergo totum compositum supponitur iam constitutum complete, & adæquate intrinsece ad recipiendam quantitatem: ergo talis quantitas non constituit compositum in esse individui; alias quantitas supponeretur autem se ipsam constituta, quod est absurdum.

24 Tercio, actio productiva totius compositi substantialis est diuersa actio, & in Thomistarum sententia simpliciter prior actione, quæ terminatur ad quantitatem, quam subiicit in se totum compositum, quia actio, qua producit quantitas supponit formam substantialem actu constituentem compositum, tanquam principium sui: ergo quantitas non est principium individuationis compositi substantialis: patet consequentia; compositum in prioritate naturæ, qua terminat actionem productivam sui, & causatur per formam substantialem est singulare, & individuum, quia nihil à parte rei, vt vniversale producit, sed vt sic non præintelligitur affectum quantitatem, neque hanc in se recepisse: ergo singularitatem, seu individuationem non habet à quantitate, cum pro illo priori sit singulare à se, & non à quantitate, cum non habeat hanc quantitatem, imo quantum est de se illud individuum singulare substantiale est indifferens ad hanc, & illam quantitatem numero distinctas, & pro sola voluntate, & libertate Dei determinatur ad hanc potius numero, quam ad aliam quantitatem; sicut anima rationalis non ex se, sed ex voluntate Dei deter-

minatur potius ad hunc numero intellectum, quæ ad alium numero distinctum recipiendum, anima enim intellectum petit huius speciei non vero hunc, vel illum numero, sed quancunque intra illam speciem intellectus, sicut causa secunda operans ex se petit hanc, vel illam speciem actionis, non tamen hanc, vel illam numero determinate, quia determinatio quoad individuationem actionis est à Deo, & in hoc fundatur prologium illud, ac receptissimum pronuntiatum, nimium causa secunda determinat primam quoad speciem, causa autem prima secundam quoad individuationem.

Et si dicas non per solam quantitatem, sed per 25 illam hoc loco, & hoc tempore, & alijs circumstantijs individuari.

Contra; quia omnia illa individua accidentia, 26 præter locum, & tempus, de quibus dicemus nunc, constituunt cum materia esse accidentale, ens per accidens, & non ens per se; sed vt diximus totum accidentale, totum per accidens non potest constituere substantiale, & ens per se simpliciter: ergo omnia illa accidentia cum materia prima non possunt constituere simpliciter individuum quod est ens per se, & ens substantiale simpliciter; de loco, & tempore, etiam sic demonstratur, quia Deus producit in resurrectione eisdem numero homines secundum illud Iob: ego ipse, & non alius, in pelle mea videbo Deum salvatorem meum; quo loco convicit Divus Gregorius identitatem hominum productorum, & resurgentium in die iudicii, & nunc viventium in mundo, contra Archiepiscopum Constantinopolitanum; sed necessario erit illa resurrectio in alio tempore distincto ab eo, quo tales homines resurgentes de novo producti sunt, quia in sententia Thomistarum idem numero tempus, quod præterijt, adhuc de potentia Dei absoluta non potest idem numero redire, quanto minus naturaliter: ergo hoc, vel illud tempus non dat individuationem subiecto, tum quia in varijs temporibus idem numero producit; tum quia naturaliter potest hic numero homo in hoc, vel in alio tempore pro mera libertate Dei produci. Item in eodem instanti temporis producuntur innumeri homines in varijs, ac diuersis partibus terræ, & in illo instanti, in quo creavit Deus celum, & terram pene innumera individua producta fuere. Item idem homo potest, etiam hoc, vel illo loco produci, & in eodem loco multa individua passim producuntur saltem successive, aliæ autem circumstantiæ nihil conducunt ad individuationem, quia principium individuationis debet esse intrinsecum substantiæ individui; hoc enim est, quod quærimus in hac questione; sed circumstantiæ ab adversarijs numeratæ sunt illi maxime extrinsecæ, v.g. tempus, locus, & agens: de agente patet; quia vt ex Phisicis constat, nulla substantia singularis petit determinate essentialiter aliquod agens vnivocum, sed divisim, & indiscriminatim potest produci à quolibet alio agente, & sine dubio immediate à Deo, vt Adam fuit electus in primum caput, & communem Parentem hominum: ergo materia signata quantitate, accidentibus, & circumstantijs minime conducit ad individuationem, & singularitatem substantiæ completæ, cum omnis individuatio sit substantiæ intrinseca, vt diximus, & omnia illa sint accidentia extrinseca.

Confirmatur ex Patre Suarez, ad quod suppono 27 duobus

Quaest. IV. Vtrum materia prima, &c. 311

duobus modis nos procedere posse primo in ea sententia, quam praedicti Authores tenent asserentem, quantitatem non esse in materia prima: sed in toto composito, & destitui corrupta substantia, & novam comparari ad generationem substantiae, ex quo prius sit simpliciter loquendo, hanc numero formam substantialem introduci in hanc materiam, & consequi quantitatem; unde conficitur argumentum, quia haec forma, cum primum intelligitur recipi in hac materia, intelligitur etiam recipi in materia distincta ab alijs: ergo formaliter, & intrinsece non fit distincta per quantitatem. Item ex materia, & forma praecise conceptis, & ut praevientibus quantitatem, resultat hoc individuum substantiale: ergo illud ut sic vnum est, non unitate rationis, sed unitate reali, & singulari, ac transcendentali: ergo sicut ex vi huius entitatis substantialis est in se individuum, ita etiam est substantialiter, & entitative distinctum ab omnibus alijs: ergo non habet distinctionem per quantitatem.

18 Nec refert, si dicas in genere causae materialis quantitatem esse priorem in materia, quam forma; tum quia in ea sententia id non potest commode, & consequenter dici, ut infra tractandum est; tum etiam, quia saltem id non potest intelligi secundum veram inhaesionem quantitatis in materia, quia iuxta illud principium, quantitas nunquam inhaeret materiae in duratione reali; sed composito: ergo neque in aliquo signo priori potest illi convenire, quia quod a parte rei, & in duratione reali non convenit, neque prius, neque posterius convenire potest; quantitas autem non facit rem divisam, aut distinctam ab alijs, nisi inherendo, & informando: ergo in nullo signo habet quantitas hunc effectum primo in materia, sed in toto composito; ergo supponit illud iam individuum, & consequenter alia priori divisione distinctum; tum denique, quia ad vim rationis satis est quod in aliquo genere causae, quod simpliciter prius est materia, ut praevenerit quantitatem, habet ex se distinctionem. Denique sic potest ratio concludi. Forma recipitur in materia nuda quantitate: ergo haec forma in hac materia; quia generatio in singulari fit: ergo ex illis resultat hoc individuum ante adventum quantitatis. Immo illa advenit individuo iam constituto quod posset Deus sine quantitate servare distinctum ab omnibus alijs, ut supra late demonstratum manet: ergo quantitas intrinsece, ac formaliter non intrat principium individuationis, vel totius compositae substantiae, vel singularum partium, huius scilicet formae, & materiae.

19 Secundo procedere possumus in alia sententia, quod quantitas inest materiae primae, & manet eadem in genito, & corrupto, & tunc aliunde sumitur non minus efficax argumentum, quia non solum haec materia secundum se; sed etiam ut affecta hac quantitate potest esse sub diversis formis, & consequenter in individuis numero distinctis, ut supra data opera probavimus: ergo non magis potest esse principium individuationis, quam sola materia; atque haec rationes possunt procedere etiam in alia sententia, quod quantitas non sit in materia prima, sed in toto composito, quia quantitas accidens est: ergo in quocunque subiecto sit, non potest intrinsece constitutionem individui substantialis ingredi;

ergo non potest eius distinctionem efficere; unde abstrahendo ab alijs sententijs sic potest virgeri haec veritas.

Quia licet res prius natura sit in se una, quam sit distincta ab alijs, tamen hoc posterius intrinsece sequitur ex primo, aut solam per negationem, qua posito alio extremo, verum est dicere, hoc non esse illud, aut per relationem praedicamentalem resultantem in tali entitate quae dicitur una, supposita negatione identitatis, quae reperitur in illa; itaque illud idem positivum, quod fundat unitatem, quoad primam negationem seu indivisionem in se fundat consequenter posteriorem negationem, quae distinctio ab alio dicitur aut relationem formalem praedicamentalem distinctionis per quam constituitur expresse in esse formaliter distincti, quo sensu dici solet, & verissimum est per illud rem distingui ab alijs, per quod in se constituitur, quia distinguitur per id, quo est, id est per id ipsum, quod est, fundat distinctionem; quo fere sensu dixit D. Thomas 1. p. quaest. 79. art. 2. ad 2. vnumquodque hoc modo habere unitatem, quo habet esse, & patet in unitate specifica; nam eadem differentia, quae constituit speciem in se vnam, facit illam ceteris speciebus distinctam; unde quod est principium talis differentiae, est etiam principium non tantum unitatis, sed etiam distinctionis specifica: ergo similiter in unitate individuali id quod est principium individui, quoad constitutionem eius, & incommunicabilitatem, seu indivisibilitatem in se, est etiam principium distinctionis ab alijs, & e converso, quod est principium distinctionis debet etiam esse principium constitutionis: si ergo materia per se, & seclusa quantitate constituit individuum in se incommunicabile, & vnum, distinguit etiam illud ab alijs, vel si distinctionem dare non potest, neque incommunicabilitatem individuationis dare potest.

Nam incommunicabile hoc modo dicitur, quod ita est in se vnum, ut minime possit in multa similia dividi; quod autem huiusmodi est, ex hoc praecise habet, ut si alia existant, ab alijs distinguantur; idemque argumentum potest e converso fieri de quantitate, quod si illa est, quae distinguit individua substantiae, ipsa etiam debet ea constituit, vel e contrario si non potest constituit, ut verius est, quia ut diximus, cum sit accidens, est extra totam latitudinem substantiae, & supponit potius subiectum individuum; neque etiam distinguere potest; unde etiam sic non pertinere ad effectum formalem quantitatis, distinguere entitative vnam materiam ab alia, vel partem materiae a parte materiae; quia sicut quantitas supponit materiam ut subiectum, ita supponit individuum entitatem eius, quae per se ipsam distincta est entitative ab alia entitate simili: ergo distinctae quantitates supponunt distincta subiecta, in quibus recipiantur, & distinctae partes quantitatis partes etiam subiecti entitative distinctas: Nam & hoc locum habet argumentum illud Caietani quod actus singularis supponit potentiam singularem, quod maxime verum est in actu, & potentia realiter distinctis, eo vel maxime, quod cum quantitas re distincta sit a materia, in qua inest, non potest illam facere distinctam a se ipsa: ergo supponit in illa entitatem, quae per se potest distingui a sua quantitate: ergo per eandem poterit distingu

qui ab omnibus alijs, quæ non sunt ipsa: ergo hoc non pertinet ad effectum formalem quantitatis; quod denique à posteriori confirmari potest ex dictis in prædicamento quantitatis: Nam si Deus separata quantitate, conservaret substantiam corporis Petri v. g. entitates partiales, quæ sunt in manibus, pedibus, capite, &c. semper manerent entitative distinctæ, siue manerent vnitæ, siue non, quia licet vna entitas possit coniungi, vel separari ab alia, tamen vnā fieri aliam, aut vtramque coalescere in vnā indivisibilem, conservando suam entitatem aperta repugnancia est, quia & essent distinctæ, & non essent distinctæ: distinctio ergo, quam supponit quantitas in substantia, est distinctio entitativa, & substantialis; hæc autem est, quæ per se pertinet ad vnitatem individuum, de qua tractamus; nam per hanc intelligitur individuum esse distinctum ab omnibus alijs; vel sub eadem specie, si cum similibus comparatur vel etiam sub genere, vel sub quocunque prædicato communis si cum omnibus alijs conferatur: ergo si aliquam distinctionem confert, quantitas illa erit per accidens ad rationem individui, & superveniens illi; non ergo ea ratione, pertinebit quantitas ad principium individuationis; de qua agimus, quod ex re ipsa explicatur.

32 Nam quantitas, sicut dat substantiæ vnitatem quantitativam, ita solum potest dare, vel distinctionem quantitativam, vel situalem, quarum prior consistit in hoc quod vna substantia sit sub diversis terminis quantitatis ab alia, & ita non sit continua illi continuatione propria quantitatis. Posterior autem consistit in hoc, quod vna substantia sit extra situm, & locum alterius, unde etiam salvatur quod quantitas ita distinguit sicut constituit; primo enim facit substantiam in se extensam vnitatem, & terminatam quantitativè, & habentem hanc corpoream molem, consequenter vero facit illam replere spatium locale, & similiter primario distinguit quantitativè, & deinde situaliter, tota autem hæc distinctio est extra rationem substantiæ individue, & accidentaria illi; sicut, & ipsa quantitas; unde distinctio quantitativa, & divisio ratione illius accidentalis est substantiæ, & supponit aliam substantialem distinctionem, quæ solet vocari entitativa, ad quam, ut ad priorem, & ut ad præsuppositam, non eget substantia quantitativè.

33 Vltimo principaliter probatur omnibus rationibus, quibus primam nostram conclusionem contra Caietanum demonstravimus; efficacius enim hanc, quam illam probant.

SUBSECTIO III.

Secunda conclusio ponitur.

34 Sententia Bañez non est Thomistica, sed maxime aliena est, maximeque discedit à principijs Thomistarum; ex quo manifeste colligitur quantum veritatis habeat sententia Thomistarum; siquidem ipsi Thomistæ iam inter se tantum discrepant, ut videre est inter Bañez, & reliquos; nam illi tenaciter asserunt principium individuationis esse materiam signatam quantitate, ita ut quantitas sit ratio formalis constituendi materiam in esse principij individuantis, Bañez autem asserit, quantitatem non esse ra-

tionem formalem, aut extrinsecam, aut intrinsecam constituendi materiam primam in esse principij individuationis, sed solum conditionem sine qua non, quod quantum distet à sententia Thomistarum, sic demonstrat. Nam Thomistæ perpetui sunt in assignanda individuatione rei substantialis sic primo ab hac forma, & ab hac materia, cæterum forma, cum secundum se sit communicabilis, limitatur per hanc materiam; hæc autem materia, cum non sit ex se distincta, nec ex se divisa secundum multas portiones materiæ, & debeat respicere formam ut divisa, & distincta ab alijs portionibus, seu partibus materiæ, non individuatur ex se ipsa, sed à quantitate, quæ secundum Aristot. ut ipsi Thomistæ constanter asserunt, est principium distinctionis, & divisionis materialis, & ideo Capreol. Caiet. & alij asserunt Aristot. 1. Phys. tex. 1. asserentem quod summa quantitate, remanet substantia indivisibilis; in hac autem ratione supponitur, quod quantitas est principium distinctionis, & divisionis numeralis, & non conditio, quia supponitur in sententia Thomistica ut certum, materiam primam non individuari ex se, neque à forma: ergo à quantitate tanquam à principio divisionis. Bannez autem discedens ab hoc cogitur necessario dicere quod materia à se ipsa individuatur, vel quod individuatur à forma, & forma à materia in diverso genere causæ ut expresse fatetur Bañez; ergo hæc sententia Bañez maxime discrepat à sententia Thomist. & nimium quantum videtur accedere ad nostram opinionem.

Confirmatur; quia si quantitas solum est conditio sine qua non sit hæc, & principium individuationis, rogo à Magistro Bañez à quo principio intrinsece individuatur? à se ipsa non in sententia Thomistarum, quia neque differt ab alia materia secundum se totam, quia cum illa partim convenit, & partim differt. Item non differt ab alia materia solo numero: sed essentialiter, & specificè, insuper materia secundum se est communis, ac tandem redirent omnia argumenta, quibus Schola D. Thomæ probat, substantiam materialem non individuari à se ipsa; quæ vel nihil probant, vel idem probant de materia, non à forma, ut contendit Bañez in genere causæ formalis, quia forma constituit speciem, & limitat materiam ad esse specificum, ut principium physicum, à quo sumitur differentia metaphysica specifica, constat autem in Schola Thomistica quod distinctum est principium physicum specificum à principio physico individuali; imo hoc contendunt Thomistæ in tota hac controversia: ergo Bañez contra principia Thomistica procedit; Quod declaratur, quia quando auditur inter Thomistas, quod materia limitatur per formam, & forma per materiam in diverso causarum genere semper Thomistæ intelligunt, non de eadem limitatione, ad esse individuale videlicet, sed de diversa, quia materia limitat formam ad esse hanc, & individuum, forma vero limitat materiam ad esse specificum, quod hæc capitali inter ipsos ratione suadet: Quia omnis distinctio numerica est materialis, & omnis specifica est formalis, & quæ distinguuntur forma, distinguuntur essentialiter, quæ vero sola materia, distinguuntur numerice, & hinc convincuntur ad asserendum, omnes Angelos esse distinctæ speciei, quia sola forma differunt, & videntur.